

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 15

November 1959

10. årgang

Slægts-Nyt

kommer saa igen. Flere vil ganske vist komme til at savne Bladet, da der nu er gjort Alvor af at skære Oplaget ned. Vi kan jo selvsagt ikke vedblivende udsende Bladet til ikke betalende Slægtninge.

Denne Gang er der vedlagt et Girokort, og jeg beder venligst alle, som fortsat ønsker Bladet, tilsende mig mindst 2 Kr. paa Giro 74022.

Red.

Slægtsfesten 1959

Saa nærmer vi os den næste Slægtsfest, der som bekendt skal afholdes i Sommeren 1960.

Desaarsag udbedes Forslag om Tid, Sted og Arrangement samt andre gode Idéer. Det indkomne Materiale vil saa blive behandlet af Udvalget, som derefter tager endelig Bestemmelse. Det er saa Tanken at udgive næste Nummer af Slægts-Nyt saa tidligt, at Festen herigennem kan blive bekendtgjort.

Red.

Et 100 Aars Minde

Den 27. November d. A. er det Peder Storgaard fra Trimmelskovhus' 100 Aars Fødselsdag. (Peder døde d. 15/1 1931. Slægtsb. S. 86).

I Anledning af denne Mindesdag har Peder Storgaards Børn og Svigerbørn – af praktiske Grunde – bestemt at mødes paa Hinge Kirkegaard Lørdag den 28. November d. A. Kl. 15 til en Kransedlæggelse og Mindesammenkomst ved Fars Grav. Derefter er Olga og Jens Kasper Værter ved en Sammenkomst i vort Hjem i Trimmelskov. Velkommen alle. Af Hensyn til Bispising er Tilmeldelse ønskelig.

Tonny.

Dødsfald

(Slægtsbog Side 87).

I. A. 1. Eva og Børge Storgaard, Grindsted, har haft den tunge Sorg at miste deres Søn Anders den 20. April 1959.

Bryllupper

(Slægtsbog Side 68. VI g).

Tømrersvend Kaj Ejner Storgaard, gift den 27/12 1958 med Esther Munk Holk, f. d. 21/11 1935, datter af Søren Holk, Ans. – De bor i Ulstrup.

(Slægtsbog Side 68. VI A).

Styrmand Leif Storgaard Jensen, gift den 11/7 1959 med Kontorassistent Anna-Lise Christiansen, f. d. 8/11 1936, datter af Gunnar Christiansen, Frederiksberg. – De bor i København.

(Slægtsbog Side 88).

Murersvend Per Storgaard, gift i Vorde Kirke den 29/8 1959 med Sygeplejerske Olga Jensen, f. d. 16/2 1939, datter af Rentier Fru Lise Jensen, Løgstrup.

Sølvbryllupper 1959

Christine og Henry Nielsen, fh. Trimmelskov, 27/5.

Augusta og Antonny Storgaard, Løgstrup, 5/8.
Bolena og Johannes Storgaard, Grønbæk, 26/9.
Elna og Christian Agner Storgaard, 28/5.

Guldbryllup

Marie og Søren Storgaard, København, 7/3.

Jubilæum

Lektor Bjarne Madsen fejrede den 20/8 d. A. 25 Aars Jubilæum paa Th. Langs Skole i Silkeborg.

Runde Tal

Svend Davidsen, Silkeborg, 55 Aar 10/10.
Poul Ejner Madsen, Silkeborg, 55 Aar 25/1.
Ingeborg Madsen, Ikast, 50 Aar 8/5.
Mette Storgaard, Alderslyst, 75 Aar 1/4.
Nicoline Kristensen, Nørskovlund, 75 Aar 26/3.
Agnes Knudsen, Bukkrog, 70 Aar 15/1.
Morten Storgaard; Aarhus, 55 Aar 11/11.
Elfrida Storgaard, Aarhus, 50 Aar 18/3.
Maren Sørensen, Nr. Lyndelse, 55 Aar 4/12.
Nelly Sangild, Silkeborg, 55 Aar 20/8.
Henry Nielsen, fh. Trimmelskov, 50 Aar 31/10.
Ida Johansen, Duelund, 55 Aar 29/2.
Helga Buchreitz, Silkeborg, 50 Aar 16/4.
Kirstine Kjeldgaard, Fensten, 50 Aar 5/11.
Kristian Agner Storgaard, København, 50 Aar 17/1.
Ellen Storgaard, København, 50 Aar 28/5.
Børge Rhabe Petersen, København, 50 Aar 2/4
Karen Hald, København, 55 Aar 24/2.
Anna Margrethe Petersen (Baunely) 70 Aar 6/10
Søren Storgaard, København, 75 Aar 14/1.
Marie Bitsch, Aarhus, 55 Aar 27/1.
Anders Nielsen, København, 50 Aar 27/4.
Else Nielsen, København, 50 Aar 4/3.
Karoline Søndergaard, Nørskovlund, 75 Aar 8/9.
Lilly Madsen, Silkeborg, 55 Aar 22/8.
Mary Rasmussen, Bjerrelide, 55 Aar 8/1.
Birthe Pedersen, Lemming, 50 Aar 5/4.
Anna Ilsø Jensen, København, 50 Aar 9/5.
Chresten Ilsø Jensen, København, 50 Aar 18/8.
Johannes Nielsen, Hinge, 50 Aar 9/10.
Jens P. Rask, Silkeborg, 70 Aar 13/10.
Carl Rasmussen, Lumby, 75 Aar 12/9.
Ella Hermansen, Bjerringbro, 55 Aar 27/10.
Ove Perhson, København, 60 Aar 6/1.
Ole Due, Gramrode, 50 Aar 12/2.
Else Marie Christensen, Linde, 85 Aar 27/11.

Et mirakuløst Held

Det var i Vinteren 1921-22, jeg tjente i Tange, og alene fra denne Plads kunde der fortælles mange morsomme Tildragelser. Men det var nu ikke det.

Jeg fik nogle Dage fri om Vinteren, og da Jorden var bar og Vejret mildt, aftalte jeg med Far, at jeg vilde hjælpe ham at køre Mergel i de Dage. Marken trængte nemlig haardt til Mergel, og Far kunde daarlig alene magte den Opgave. Mergelen skulde hentes fra en 3 km borte liggende Mergelgrav. Her blev Mergelen gravet ud, i en høj Bakke, i saakaldte »Bænke«. Der var nok ca. 10 m fra øverste Kant og ned til Bunden, hvor Vognen stod. Mergelen blev stukket af i næsten lodrette »Bænket«. Naa, jeg kom hjem, og Mergelkørselen begyndte, baade Far og jeg kørte, for dette her med at grave den haarde og sejge Mergelmasse løs og faa den læsset, var jo et Slæb af en anden Verden. Naa, det gik med Liv og Lyst, og vi glædede os over hvert Læs, der kom hjem. Det kunde vel være tredie Dagen, vi var ude efter Mergel. Vognen var netop fuld, og jeg kører Læsset ud af Graven. Det var et haardt Nap for de smaa Heste, hvorfor de da ogsaa altid fik Lov at tage et Pust, før vi fortsatte. Netop, som vi gør Holdt, siger Far: »Hør vi har da glemt Pisk og Sædebrædt derinde.« I det samme lyder et hult Drøn, og det saa næsten ud, som om hele Bakken: skred. Mange Hundrede Meter Mergel var skredet ned i Dybet. Noget lignende, var ikke sket tidligere. Var Skredet kommet blot et Minut før, saa var baade Heste, Køretøj og vi blevet begravet af Mergelen.

Vi saa aldrig Pisk og Sædebrædt mere, og det siger sig selv, at vi var en Del chokerede over det skete. Men alligevel var vi glade og taknemlige for at være undsluppet en stor Fare.

Tonny.

Et og andet fra en Rejse til Italien

III.

Saa er jeg her igen med en Fortsættelse af min Rejseskildring fra Italien. Det er Optegnelser (en Slags Dagbog), nedskrevne paa selve Rejsen, jeg stadigvæk støtter mig til. Vort Rejseselskab er fremdeles i Nova Levante i Dolomitterne, og det er Søndag den 24. Juni 1956.

Der var Gudstjeneste i Byens Kirke baade Kl. 7 og 9. Naturligvis er Gudvaanerne her Katolikker. Kl. 8 var der Højmesse, og her vilde en Del af Rejseselskabet være med. Det var ordnet saaledes, at de, der vilde i Kirke, kunde drikke Kaffe Kl. 7. Saa nogenlunde Halvparten, maaske lidt over, mødte til den fastsatte Tid, men det kneb for Betjeningen at

faa Morgenkaffen frem. Lørdag Aften var der til Hotellet ankommen et nyt hollandsk Selskab, mindst lige saa stort som vort. Personalet havde travlt. – Værten med Familie skulde i Kirke. Der er 5 Børn, en Datter paa 14 Aar, en mindre paa 12 og 3 Drengene paa 6–8 Aar. De to er Tvillinger, kønne og indtagende er de alle.

Værten og en af Døtrene var i Kirke Kl. 7. Fruen, den anden Datter og Drengene var der Kl. 9. – Da vi var paa Vej til Kirken mødte vi Værten og Dora, der var for hjemgaaende. Da vi kom i Nærheden af Kirken var Gaderne fyldt med Kirkegængere. Kirken fyldtes til sidste Plads, og det var anden Gang denne Formiddag.

Straks Folk var, kommen indenfor Kirkedøren stænkede man sig med Vievand fra den anbragte Kumme, gjorde en Knæbøjning foran et Krucifiks og søgte saa ind i Kirkestolene, saa længe der var

Plads. En Del af Mændene samlede sig paa Pladsen foran Kirken og gik først ind, da Kirkeringningen var tilende, og maatte derfor nøjes med Staaplads, sikkert en Opmærksomhed mod den svagere Del af Kirkefolket og – maaske Turisterne.

Der var Knæleskamler i alle Kirkens Stole. Menigheden indtog skiftevis en knælende, siddende eller staaende Stilling, alt afpasset efter Gudstjenestens forskellige Afsnit. Der begyndtes med Fællessang, derefter Messe, flere Bønner og vistnok en Trosbekendelse. I flere Afsnit deltog hele Menigheden lydelig, saa en svag Mumlen fyldte Kirken. En af Præsterne gik en Tur gennem Kirken, svingende et Røgelseskar. Atter var der Fællessang, og saa stod en af Præsterne paa Prædikestolen. Denne var anbragt saa højt oppe, at Lydhimmelen var en Del af Loftet. Præsten var gået ind i et Hulrum i Muren oppe i Koret og kom lidt efter frem paa Prædikestolen. Menigheden sang endnu, men Præsten vendte sig mod et Sidealter med et Krucifiks, og stod ubevægelig med Front mod denne, til Sangen sluttede, vendte sig saa om mod Menigheden, der nu satte sig i Stolene med Fødderne paa Bedeskamlerne, en noget ubekvem Stilling.

Efter den ret korte Prædiken gik, begge Præster foran Alteret. Fire Dreng, iførte graa Kapper, traadte frem bag dem og gik dem til haande, og saa begyndte selve Messen. Utallige Gange knælede Præsterne foran Alteret, rejste sig, gik et Par Trin ned i Koret, svingede Røgelseskarret, ringede med en lille Klokke o. s. v. Menigheden fulgte nøje med, knælede og rejste sig i Takt med Præsterne, slog Kors for Pande og Bryst o. s. v.

Der var ogsaa Altergang, hvor naturligvis kun Brødet blev uddelt. Talrige Børn og Unge i alle Aldre deltog i Gudstjenesten. Der var vist op mod 100 Børn i Kirken, de havde Plads i bestemte Stole; Da de forlod Kirken gik de to og to, pænt og stille. – Jeg anslaa, der i Kirken til denne Gudstjeneste var ca. 500 Mennesker.

Af en Landsbykirke at være er Kirken overdaadig udstyret. Væggene er overalt behængt med Malerier, vel nok af hellige Mænd og Kvinder, Krucifikser og Madonnabilleder, mange i pragtfulde Rammer og pyntede med levende Blomster. Højaltret straalte i Guld ved skæret af talrige Lys. Ogsaa Sidealtret har mange Lys. Ind i de svære Mure er der indrettet 3 skriftstole, to i Sydturen og en i Nordturen.

Jeg forstod vel ikke meget af det, der foregik i Kirken, men tilsyneladende er Menigheden mere med i, hvad der foregaar under Gudstjenesten, og viser mere Andagt, end de protestantiske Menigheder. Der maa være en vis religiøs Sans hos Befolkningen, ellers var der ikke de mange Kapeller og Krucifikser. Alene her i Byen har jeg set foruden et stort Bedekapel 4 mindre Kapeller. Desuden et der er under Opførelse. – Her i Huset, der er

paa to Etager, er der lige for Indgangen et Krucifiks, hvorunder den evige Flamme, eller hvad det nu hedder, brænder; og her paa 1. Sal, lige udenfor min Dør, brænder Nat og Dag et lille rødt Lys under et Madonnabillede.

Lige før Middagsbordet i Dag holdt Jørgen Larsen en kort Gudstjeneste, som han formede, som den foregaar i en dansk Kirke. Det var saa hjemligt midt i alt det fremmede: Den holdtes i Hotellets Spisesal.

— — —

I Dag er det Mandag. Dagen oprandt med Taage og Regn. Ved Morgenbordet spaaede Jørgen Larsen snarlig Opklaring, da Taagen steg opad. Men det blev nu ikke Tørvej før hen mod Aften, og vi fik saa oplevet en Regnvejrdsdag i Bjergene. Da det var den eneste, kunde vi tage den med godt Humør. – Jeg benyttede Formiddagen til Skriverseri. Efter Middagssøvnen gik jeg ned til Mie og Søster Kathrine og drak Eftermiddagskaffe. Da det nu begyndte at klare lidt op gik de ud for at købe lidt i de stedlige Butikker. Jeg havde faaet et Ildebefindende og blev siddende lidt. Noget efter havde jeg det bedre og gik ud for at finde dem. Nu var det klaret saa meget op, at Solen nu og da sendte sine Straaler gennem Riften i Skyerne. Glimtvis kunde man se Bjergtoppene, der ellers havde været skjulte Dagen lang, og der var sket det for os mærkelige, at vore Kæmper, medens det havde plaskregnet nede hos os, havde faaet hvide Kapper paa. Regnen var faldet som Sne oppe i den kolde Luft om Bjergtinderne.

Da jeg senere paa Dagen stod nede i Dalslugten ved et meget skarpt Sving, hvor Vejen drejede efter Bolzano, og studerede et stort Kort over Eggen, der var opstillet her, kom en af vort Rejseselskabs Damer susende ned ad den meget stejle og regnvaade Vej. Ved Svinget mistede hun Herredømmet over Cyklen, væltede og slog en Kolbøtte hen mod Muren, der dannede Rækværk. Var hun kommet over dette, var hun styrtet i Dybet. Jeg løb hen til hende, hun laa ved Rækværket, stønnende og jamrende. Jeg tog hendes Arm og spurgte, om hun troede, hun kunde rejse sig; men hun pegede kun paa Cyklen, der laa midt paa Vejen, den havde hun laant og vilde have bjerget. Der er til Tider voldsom Trafik paa dette Sted. Medens jeg fik fat i Cyklen, kom Folk ilende til, og et par Mænd hjalp os ind i et nærliggende Hus. Det kneb for mig at gøre mig forstaaelig for de hjælpsomme Folk, men da jeg pegede op mod Hotellerne og nævnte »Sole« (Navnet paa det Hotel, hvor vi boede), nikkede de, at de havde forstaaet det.

Jeg skyndte mig op paa Hotellet, hvor Rejselederen netop vendte tilbage med Rutebilen. Han havde været en Tur i Bolzano. Han fik fat i en Lil-

lebil, og sammen med Søster Kathrine kørte de ned til Ulykkesstedet. De fik tilkaldt Læge. Pigen blev forbundet, og ud paa Aftenen blev hun ført op paa Hotellet. Her maatte hun ligge til sengs, medens vi var nede i Venedig og Padua. Fire Dage efter var hun dog i Stand til at møde os i Bolzano og rejse med hjem, omend stadig i noget forbunden Tilstand. Paa Hjemvejen betroede hun min Datter, at da hun efter Styrket saa mig, troede hun, at jeg var det sidste Menneske, hun saa paa denne Jord, og hun havde hele Dagen haft paa Fornemmelsen, at der vilde ske noget, – og det gjorde der altsaa ogsaa.

Tirsdag. Det er sidste Dag i Nova Levante. I Morgen rejser vi videre. I Formiddagstimerne gik vi tildels en Butikstur, ned forbi Svinget, det jeg har omtalt foran, om gennem Kirkebyen og nedad Bolzanovejen. Vi hilste paa en Del af vort Selskab, der nød Livet, Udsigten og en Genstand paa en udbygget Altan ved en Hjørnerestaurations, hvor der ogsaa var god Lejlighed til at studere Gadelivet og Trafikken. Vi misundte dem lidt og gik videre ned gennem Dalen, – en lille Træbro var her bygget over Strømmen, der dybt nede fossede og styrtede afsted. Det var næsten svimlende at staa paa den spinkle Bro og se ned i Dybet. Lidt nedenfor var der i selve Strømmen, af Granit og Cement, udbygget to Vandfald. Hvad disse skulde tjene til, fattede vi ikke, idet de tilsyneladende ikke blev udnyttede. Maaske var det kun Turistattraktioner.

Selve Bjergstrømmen er næsten et eneste Vandfald, de 30-40 Kilometer fra Bjergtoppene ned til Bolzano, idet Vandet styrter afsted nedad og nedad mellem Klippeblokke og Kampesten i stor Fart. Et par Steder ned gennem Byen er der bratte Vandløb, der er en Slags Bifloder til den store Strøm. For Tiden er de fuldstændig udtørrede. Paa lange Strækninger gennem Byen er de murede med Kampesten og Cement. Naar i foraaet sneen smelter oppe i Bjergene, maa der være Fare for, at Smeltevandet underminerer Huse og Gader. Derfor disse Sikringer.

Det var nu rart at kunne snakke med Beboerne om de forskellige Ting, vi ser, men det er vi afskaaret fra formedelst Sproget. Søster Kathrine kan dog nogenlunde gøre sig forstaaelig her i Dolomitterne.

Senere paa Dagen var vi en Tur opad gennem Kirkebyen og op i Bjergene bagved. Her havde vi en storslaet Udsigt over Byen og Husene og Hotellerne, op gennem Dalen paa den modsatte Side med de store Bjergskove paa begge Sider, og med Latema Klippetoppene som den fantastiske Baggrund. Det er disse Bjergtoppe, jeg har kaldt »vore

Bjerge« eller »vore Kæmper«. I Forgaars var de som nævnt i Snevejret blevet iført hvide Kapper. Dem har de nu strøget af sig og kun den »evige« Sne paa Toppen og i Kløfterne er tilbage. Mod øst ser vi op gennem en anden skovbevokset Dalsænkning endnu en mægtig Granitgruppe. Det er Rosengarten. En saadan Udsigt kan nok betage os fra Slettelandet. Jeg sidder og nynner, for synge kan jeg ikke: »Hvad skal jeg sige, mine Ord, vil ikke meget sige. . .«

Onsdag. – Vi er langt borte fra Hjemlandet. Det kendes paa Naturen, der omgiver os, det kendes paa Befolkningen, vi færdes iblandt. Men det kendes ogsaa paa, at et Brevkort, som jeg sendte til min Svoger, Chr. Søndergaards 70 Aars Fødselsdag, og som jeg afleverede i Postkassen her udenfor Hotellet inden Kl. 7 i Morges, endnu ikke var naaet ham den følgende Søndag Aften. Det forstaar jeg nu ikke rigtig. Vi rejste fra Padua betydeligt længere nede i Italien to Dage senere og naaede Padborg Lørdag Aften.

Men foreløbig rejser vi længere ned. Kl. 7 holdt en stor, moderne Bus foran Hotellet, og Rejseselskabet tog den i Besiddelse efter at have taget Afsked med vore ualmindelig venlige Værtsfolk. (Rejselederen udtalte efter Ankomsten her, at han paa sine mange Rejser aldrig havde faaet en saa venlig Modtagelse af sine Hotelværter som her). Her ved Afrejsen stod Værten, Fruen og hele Familien og gav hver enkelt af Gæsterne et Haandtryk med et venligt »Lykke paa Rejsen fremover«, og efter at vi alle havde taget Plads, gik Fruen og Døtrene gennem Bilen og uddelte Brochurer og Blomster til samtlige 32 Deltagere. Og medens der blev vinket til Afsked, satte Bilen sig i Bevægelse.

— — —

Her stopper jeg op. Saa havde jeg egentlig tænkt at slutte min Rejseskildring med dette nummer. Men nu er der sket dette for mig bemærkelsesværdige, at ikke mindre end een Læser, helt udenfor Storgaardslægten, har betroet mig, at hun havde laant Slægts-Nyt for at læse om min Italiensrejse. Det bevirkede selvfølgelig, at jeg steg nogle Grader udi egen Indbildning, der skal ikke meget til, forhaabentlig kommer jeg ned til Jorden igen. Men det medførte vistnok, at jeg i ovenstaaende tog noget mere med end paatænkt, og saa kan der maaske blive Stof til et Nummer mere, – hvis man ønsker det.

Venlig Hilsen.

Peter Nielsen.